

DITARI I NJË MJEKU

Hilmi Gjakova
Doktor i Mjekësisë,
Qendra Kryesore e Mjekësisë
Familjare, Pejë

Ky titull na sjellë ndër mend gjithë formimin dhe rrugëtimin profesional të një mjeku që nga dita e parë kur hyn në Fakultetin e Mjekësisë...

Mirëpo, ambicia dhe dëshira për t'u bërë mjek fillon qysh në fëmijëri për ata që duan të bëhen mjekë, apo jo. Zakonisht, ata kanë dikë si shembull që duan ta ndjekin. A ishte ky rrugëtim i zgjedhur i duhuri që nga ajo ditë apo ishte gabim? -Shumë prej mjekëve e kanë këtë pyetje shpesh nëpër mendjet e tyre. Apo ndoshta se frytin e punës së tyre të palodhur nuk e kanë parë akoma apo se imazhi tyre nuk është vlerësuar në mënyrën e duhur asnjëherë, kushedi! Apo ndoshta se vendi ynë nuk diti kurrë ta bëjë vlerësimin e mjekëve aq sa duhet dhe nuk ua dha vendin e merituar në shoqëri. Dhe, kjo edhe mund të jetë një nga arsyet kryesore që disa po largohen nga vendi.

S'ka dyshim se mjekët kanë shumë histori për të rrëfyer. Periudha e gjatë e studimeve gjashtë vjeçare duket sa një jetë e tërë! Jo vetëm për shkak të kohëzgjatjes së studimeve që është sa dyfishi i një fakulteti tjetër të zakonshëm, por edhe vështirësive e sfidave nëpër të cilat kalojnë ata në këtë rrugëtim që duket sikur nuk merr asnjëherë fund, e mos ta përmendim volumin e materialit që ata duhet ta mësojnë "patjetër", që është i krahasueshëm me atë të minimum tre fakulteteve të tjera normale apo të zakonshme. A janë mjekët "jo normalë" në këtë aspekt, apo janë "të dënuar" me këtë lloj fati të keq, këtë askush nuk mund ta thotë!

Orët e gjata të leximit e studimit deri natën vonë nëpër biblioteka e banime të ndryshme, ushqimi i ngrënë me nxitim ngase "nuk ka kohë" dhe se së shpejti e ka një "provim", lodhja e pagjumësia, largësia nga familjarët dhe të afërmit që nuk i ka parë tash e disa javë, të gjitha këto e përcjellin mjekun e ardhshëm gjatë jetës së tij studentore, për të mos e ditur akoma se çka e pret pas kësaj! Kështu, gradualisht vit pas viti, ku secili vit vjen e bëhet më i rëndë, e provim pas provimi ku materiali e librat shtohen gjithnjë e më tepër, ai arrin të diplomohet për të marrë titullin që gjatë gjithë jetës e ëndërroi, dhe për të cilin i kaloi gjithë ato sfida të njëpasnjëshme, atë të "Doktorit të Mjekësisë".

Por, a është ky rrugëtim përfundimi i misionit të tij të gjatë, apo fillimi i tij, këtë do ta kuptojë ai pas një kohe. Më vonë do të shohë se para vetes ka një rrugëtim krejt tjetër nga që e kishte gjatë periudhës së gjatë studentore. Tashmë mjeku i ri lundron nëpër botën reale ku sëmundja e shërimi dhe ku jeta e vdekja luftojnë vazhdimisht njëra me tjetrën. Kontakti i përditshëm me pacientë me probleme të ndryshme qoftë të natyrës fizike apo të asaj psikike, e bën atë t'i kuptojë vështirësitë dhe sfidat që e kaplojnë natyrën njerëzore si dhe procesin e natyrshëm të quajtur "sëmundje", e

cila fatkeqësisht nuk mund ta kursejë askënd.

A nuk tregohet personaliteti i mjekëve më së miri me atë karikaturën e mjekut me stetoskop të varur në qafë, i cili ka marrë shumë plagë në pjesën e pasme të tij nga sfida të shumta si refuzime, jetë sociale e kufizuar, lodhje e kujdestari të gjata, dëshpërime, kurse përpara në fytyrë, ai duhet të shfaqet përkundër të gjithave i qeshur dhe sikur është në gjendje të mirë. Kështu ai edhe duhet të duket në sytë e pacientëve që kanë shumë halle e probleme të llojllojshme shëndetësore.

Është mjeku ai të cilit të gjithë ia shprehin ankesat, por ai nuk ka kujt t'i ankohet. Është ai që mjekon të tjerët, por e harron veten e tij dhe shpesh nuk mjekohet! Është mjeku ai që merr lëvdata e sharje, akuza e mirënjohje, të gjitha i atribuohen atij. A nuk është përgjegjësia e mjekut e madhe, prej momentit që pacienti futet në dhomën e tij, ai llogaritet përgjegjës dhe mbrojtës i tij deri sa ai të largohet por edhe më tutje se kaq? Po vdekja e një pacienti për një mjek çfarë do te thotë? Ai ndjehet i thyer ngase humbi dikë që e pati nën mbikëqyrje dhe nën mbrojtjen shëndetësore të tij. Në të njëjtën kohë ai ndjen edhe faj që nuk mundi të bëjë asgjë për ta shpëtuar atë apo ishte i pafuqishëm për një gjë të tillë.

Vështirësitë e një pas njëshme, sfida e mundime të vazhdueshme e përcjellin mjekun gjatë gjithë jetës së tij. Megjithatë, mirëqenia e pacientëve dhe lehtësimi i gjendjes së tyre shëndetësore si dhe arritja e trajtimit të duhur dhe shërimit të tyre paraqet për mjekun suksesin më të madh në këtë mision të shenjtë.